Fanarul, poarta de intrare a papismului în Ortodoxie. De ce tac Bisericile Locale?

Comportamentul Patriarhului Bartolomeu dezvăluie tot mai multe ambiții papale. În calitate de patriarh, Bartolomeu, susține că este în cele din urmă adevărul, ceea ce este periculos pentru ortodocșii din Ucraina și pentru cei din întreaga lume.

În istoria Bisericii Ortodoxe din Ucraina o confuzie este înlocuită de o altă confuzie. Anterior, toată lumea se întreba: cum a putut pronunța Constantinopolul o astfel de nelegiuire? Recunoaște schismaticii ca fiind canonici doar pentru că Petro Poroșenko a cerut acest lucru și ia toate eparhiile ucrainene numai pentru că ierarhii fanarioți le-au dorit atât de mult?

Mulți oameni se întreabă: de ce tac Bisericile Locale? De ce nu arată Fanarului încălcarea evidentă a poruncilor Evangheliei și a canoanelor Bisericii? De ce nu se opun Fanarului care uzurpă puterea, care îi aparține numai lui Hristos în Biserică?

Patriarhul este superior lui Hristos?

Desigur, putem presupune că, în fața acestor probleme, Biserica își manifestă în mod tradițional inerția, fără a reacționa imediat la anumite evenimente. Este nevoie de timp pentru a realiza, înțelege și a lua decizia corectă. Este posibil. Dar ritmul vieții de astăzi este de așa natură încât timpul petrecut în gândirea și dezvoltarea formulării unui răspuns sau a unei decizii neechivoce devine o pierdere de timp. În această perioadă, evenimentele complică considerabil situația, fac dificilă și dureroasă revenirea la calea cea bună, cauzând suferință atât comunităților specifice, cât și întregii Biserici.

Fanarul a luat în mod evident decizii anti-canonice încă din 11 octombrie 2018. În rezumat, amintim esența lor:

– Continuarea procesului de acordare a autocefaliei Bisericii Ucrainene.

– Restaurarea stavropeghiei Patriarhului Constantinopolului la Kiev.

– Restaurarea comuniunii schismatice dintre UOC-KP și UAOC cu Biserica [ambele schismatice].

– Abolirea Tomosului din 1686 de la transferul metropolei Kievului la Biserica Rusă și declararea întregii Ucraine drept teritoriul său canonic.

– Apelul la non-violență

Toate aceste decizii contrazic nu numai canoanele Bisericii, ci și cuvintele directe ale Mântuitorului:

„De-ţi va greşi ţie fratele tău, mergi, mustră-l pe el între tine şi el singur. Şi de te va asculta, ai câştigat pe fratele tău.
Iar de nu te va asculta, ia cu tine încă unul sau doi, ca din gura a doi sau trei martori să se statornicească tot cuvântul.
Şi de nu-i va asculta pe ei, spune-l Bisericii; iar de nu va asculta nici de Biserică, să-ţi fie ţie ca un păgân şi vameş” (Matei 18, 15-17).

Așa s-a întâmplat cu Filaret Denisenko și cu toți susținătorii lui. După îndemnuri repetate, el a devenit obiectul anatemei recunoscute de toate Bisericile Ortodoxe locale.

Este posibil să se întoarcă din starea „perceptorului păgân și de taxe” la starea de „frate”? Sigur ca da!

Dar, după cum știți, nu a existat nicio pocăință. Apoi, în baza a ce, disidenții „s-au unit cu Biserica”? Patriarhul Bartolomeu este superior lui Hristos Mântuitorul?

„ Luaţi aminte la voi înşivă. De-ţi va greşi fratele tău, dojeneşte-l şi dacă se va pocăi, iartă-l.
Şi chiar dacă îţi va greşi de şapte ori într-o zi şi de şapte ori se va întoarce către tine, zicând: Mă căiesc, iartă-l.” (Luca 17, 3-4).

Educație nouă și străină

Cum au reacționat Bisericile Ortodoxe Locale la deciziile Fanarului? În mare parte prin tăcere! Și chiar și astăzi, după acordarea Tomosului, majoritatea Bisericilor nu și-au exprimat oficial poziția. Ierarhii și unii teologi și-au exprimat protestul, dar Bisericile în ansamblul lor au rămas tăcute. Și se aud voci despre intenția de recunoaștere a „patriarhiei schismatice”. De exemplu, Biserica Geogiană și Biserica Bulgară.

Puține Biserici Locale au intervenit imediat împotriva exceselor Fanarului. La 12 octombrie, la Sinodul Episcopilor, Biserica Ortodoxă Sârbă a refuzat să recunoască deciziile Constantinopolului în Ucraina ca fiind obligatorii și a refuzat să stabilească o comuniune canonică cu schismaticii „reuniți”.

Prin decizia Sfântului Sinod, Biserica Ortodoxă Poloneză a anunțat că „nu va intra în comuniune cu noua Biserică pe care Constantinopolul a creat-o în Ucraina”.

Aceste două Biserici Locale au cerut o soluție panortodoxă la problema Bisericii Ucrainene. Dar chiar și în aceste răspunsuri oficiale și bine fundamentate, a lipsit esențialul: un protest decisiv împotriva autorității conferite de lumea ortodoxă Patriarhiei Constantinopolului.

Dar dacă Bisericile Locale ar fi exprimat imediat opoziția față de modul în care Fanarul încearcă să-și impună supremația fata de întreaga lume, nu ar fi existat nici o persecuție a Bisericii Ortodoxe Ucrainene [Canonice], care ia acum amploare în Ucraina.

Deputații n-ar fi acceptat legile împotriva Bisericii [Canonice], radicalii nu s-ar fi simțit lezați și nu ar fi luat bisericile ortodoxe, schismaticii nu ar fi triumfat și nu ar fi rămas în starea lor nepocăită. Și alte persoane care doresc să primească autocefalia nu ar aștepta la rândul lor, la Fanar, în cazul în care Bisericile Locale ar fi exprimat imediat opoziția față de acțiunile Fanarului, nu ar fi existat nici o persecuție a Bisericii canonice ucrainene.

Dar majoritatea Bisericilor Locale au tăcut (cel puțin pentru moment). În decizia Sfântului Sinod, singură Biserica Ortodoxă Rusă a subliniat că, principalul motiv pentru anarhia continuă – este dorința ierarhilor Constantinopolului de a pretinde tuturor nouă învățătură a Bisericii, în care Fanarul să fie lider al Bisericii în locul lui Iisus Hristos.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse a demontat în detaliu fiecare punct al deciziei Sinodului fanariot din 11 octombrie 2018 și l-a respins în mod convingător. Dar cuvintele cheie au fost: *„În astfel de condiții de eroziune profundă a fundamentelor relațiilor dintre ortodocși și dispreț total față de normele milenare de drept canonic, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse consideră că e de datoria ei să apere principiile fundamentale ale Ortodoxiei, să apere Sfânta Tradiție a Bisericii, înlocuită cu noi învățături străine despre puterea universală a primilor Întâistătători. Facem apel la Întâistătătorii și Sinoadele Sfinte ale Bisericilor Ortodoxe locale, pentru a evalua în mod corespunzător acțiunile anti-canonice ale Patriarhiei Constantinopolului menționate mai sus și a căuta toate căile de ieșire din cea mai dificila criză care a rupt corpul Bisericii Una, Catolică și Apostolică”* (din Declarația Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse din data de 15 octombrie 2018).

Primatul papalității și primatul patriarhului

Constantinopolul respinge ferm acuzațiile de papism în discursul său. Cu toate acestea, în ce nu se aseamănă papismul fanariot cu papismul roman? Să ne întoarcem la dogma catolică a Pontifului Roman și vom vedea modul în care esența acestei doctrine se concretizează în revendicările patriarhilor Constantinopolului.

Învățătura Bisericii Catolice despre papa are două componente: doctrina primatului Pontifului Roman (Primatus Papae – lat.) – și doctrina infailibilității sau incapacității sale de a greși (infallibilitas – lat.).

Definiția primatului papal este aceasta: *„Întâistătătorul Bisericii Romane, în sânul căreia un departament este încredințat în mod specific de către Domnul lui Petru, primul dintre apostoli, și care trebuie dat mai departe succesorilor săi, este șeful Consiliului episcopilor, vicarul lui Hristos și păstor al întregii Biserici pe pământ.*

Prin urmare, în virtutea funcției sale, el se bucură de autoritate ordinară supremă, completă, directă și universală în Biserică, el poate întotdeauna exercita puterea în mod liber" (Codul catolic de drept canonic).

Iată aici modul în care Patriarhul Bartolomeu definește rolul Constantinopolului : *„Patriarhia Ecumenică este responsabilă pentru construirea Bisericii și ordinea canonică, este singura care are privilegiul canonic, precum și rugăciunea și binecuvântarea Bisericii și a consiliilor ecumenice, pentru a îndeplini această datorie supremă și exclusivă. Dacă Patriarhia Ecumenică abandonează responsabilitățile și părăsește scena interortodoxă, Bisericile Locale vor acționa ulterior „ca oile fără păstor" (Mat. 9, 36), cheltuind energie pentru inițiativele Bisericii într-un amestec de umilință și aroganță a puterii*" (extras din discurs). (Sinodul episcopilor (Soborul) 1 septembrie 2018).

La prima vedere, poate părea că *„este responsabil pentru stabilitatea Bisericii și ordinea canonică"*, ceea ce nu este deloc același lucru, cu *„el are o autoritate ordinară supremă, deplină, imediată și universală în Biserică"*. Dar, în primul rând, Roma nu a adoptat imediat o formulare atât de strictă de multe secole, și în al doilea rând, a se vedea modul în care Fanarul pune în practică acest lucru *„responsabilitatea pentru stabilitatea și ordinea canonică."*

Victimele noii ordini canonice

Vedem exemplul cel mai frapant al acestei „responsabilități" în Ucraina de astăzi: interferențe flagrante pe teritoriul canonic al altei Biserici Locale, acceptarea ilegală a schismaticilor în sânul Bisericii, intensificarea conflictelor interregionale, oferind pe tava UOC [Biserica Canonică Ucrainiana], serviciilor speciale și a radicalilor.

Dar nu numai în Ucraina, FANARUL își exercită „responsabilitatea". Iată câteva exemple ...

În 1923, Constantinopolul a preluat parohiile Bisericii ruse din Finlanda și Estonia, declarând aceste țări drept teritoriul sau canonic. Și în 1924, a făcut același lucru cu eparhiile Bisericii Ruse din Polonia, acordându-le o „autocefalie" formală, dar acestea rămânând sub jurisdicția sa. În 1931, Fanarul a declarat împotriva voinței Bisericii Ortodoxe Ruse, ca parohiile emigrației ruse în Europa de Vest sunt sub jurisdicția sa, iar în 1936, Letonia a intrat în jurisdicția sa.

Dar parohiile și diocezele Bisericii Ortodoxe Ruse nu sunt singurele victime ale ambițiilor Fanarului. În anii 1920, Constantinopolul a forțat Biserica Greciei să transfere în jurisdicția sa, parohiile grecești din Statele Unite și Australia. În 1986, aceeași soartă a fost rezervată Exarhatului american al Bisericii alexandrine, și în 2008, parohiile Bisericii din Ierusalim, în Statele Unite. În 2003, Patriarhul Bartolomeu a cerut dintr-o dată Bisericii Ortodoxe a Greciei să-i remită (după o rezistență), 36 de eparhii situate pe teritoriul Greciei.

Putem afirma că astfel de acțiuni nu au adus nici un beneficiu acestor parohii și nu au stabilit nici o biserică sau o ordine canonică?

„Șef / Cap al trupului ortodox”

De asemenea, în discursul său la Soborul din 09/01/2018, Patriarhul Bartolomeu s-a declarat în mod direct capul Bisericii: „Patriarhul Ecumenic ca și cap al trupului ortodox, a convocat Sfântul și Marele Sinod în Creta în iunie 2016, cel mai mare eveniment religios din ultimii ani.” Toți creștinii ortodocși, să nu mai vorbim de episcopi, ar fi trebuit să se răzvrătească împotriva acestor cuvinte și să spună că numai Hristos este Capul Trupului Bisericii: *„Pentru că bărbatul este cap femeii, precum şi Hristos este cap Bisericii, trupul Său, al cărui mântuitor şi este”* (Efeseni 5 , 23). Dar nici unul dintre ierarhii Fanarului nu a fost scandalizat de acest lucru

În sfera tribunalului ecleziastic, Fanarul apără doctrina care a fost ratificată de către catolici: numai el poate judeca totul și nimeni nu-l poate judeca. În versiunea catolică acest lucru se concretizează în: „Petru și succesorii săi au dreptul de a decide liber judecata cu privire la orice biserică, și nimeni nu ar trebui să fie deranjat sau supărat; deoarece cel mai înalt amvon nu poate fi judecat de nimeni (Summa Sedes și judicatur nemine)” (Epistolae și Pontificală decreta, XXXII).

În versiunea fanariotă: *„Este demn de menționat opinia canonistului Miodrag Petrovich că numai arhiepiscopul Constantinopolului are privilegiul de a judeca și de a rezolva disputele dintre episcopi, membri ai clerului și mitropoliti ai altor patriarhii”* (extras din discursul Patriarhului Bartolomeu la Synaxe din 1.09.2018).

În 30 și 31 iulie 1993, Patriarhul Bartolomeu și-a împlinit pretențiile față de supremația instanței sale în Biserică. El a ținut un consiliu la Istanbul, compus în principal din ierarhi ai Patriarhiei Constantinopolului și reprezentanți ai Bisericilor de limbă greacă, în care a răsturnat pe Patriarhulul Ierusalimului, Diodor, întrucât acesta din urmă nu a fost de acord să participe la inițiativele ecumenice ale Patriarhului Bartolomeu. Să reținem că mănăstirile Sfântului Munte Athos nu au recunoscut acest consiliu.

Supunerea și mântuirea

Catolicii susțin că *„nu există mântuire în afară de supunerea față de papă”* (Ubi papa, ibi Spiritus Sanctus). Credincioșii pot fi considerați membri ai Bisericii numai dacă sunt subordonați papei ca șef al Bisericii. Iar Patriarhia de Constantinopol o confirmă astăzi.

Fragmente din discursul Patriarhului Bartolomeu: *„Unii oameni cred eronat că pot iubi Biserica Ortodoxă, dar nu Patriarhia Ecumenică, uitând că ea reprezintă adevăratul caracter ecleziastic al Ortodoxiei. <…> „La început era Cuvântul … În El era viața și viața era Lumina oamenilor” (Ioan 1, 1, 4). Patriarhia Ecumenică este la originea Bisericii, „este viața Lui și această viață este lumina Bisericilor”. Regretatul Mitropolit Kirill de Gorting și Arcadia, preaiubitul Ierarh al Bisericii mamă și prietenul meu a avut dreptate când a subliniat că „Ortodoxia nu poate exista fără Patriarhia Ecumenică.“ <…> Pentru Ortodoxie, Patriarhia Ecumenică*

servește ca plămadă, căci" puţin aluat dospeşte toată frământătura" (Galateni5;9).
Mitropolitul de Adrianopol, Amfilohie (Patriarhia Constantinopol) a declarat în mod direct că Fanarul a fost seva oricărei Biserici Locale: *„Ce-ar fi Biserica Ortodoxă fără Patriarhia Ecumenică? O forma de protestantism… Este de neconceput că o Biserică Locală… a întrerupt comuniunea (cu Patriarhia Constantinopolului – Ed.), pentru că ea și-a devorat existența".*
„Unii oameni cred eronat că pot iubi Biserica Ortodoxă, nu Patriarhia Ecumenică, uitând că ea întruchipează adevăratul caracter eclezial al ortodoxiei ."

„Patriarhul" Bartolomeu

Adepții lui astăzi susțin în mod serios că Biserica este Biserică nu pentru că Duhul Sfânt locuiește în ea, ci pentru că este în comuniune cu Patriarhia Constantinopolului. Și de unde provine această „canonicitate a ființei" în primele trei secole ale creștinismului, când Patriarhia Constantinopolului nu a fost nici măcar menționată? Cum pot fi astfel de afirmații tolerate în general, în lumea ortodoxă? Se observă că toate Bisericile Locale le ignoră, cea mai mare parte.
O altă influență, provenită de la catolici, este declarația că numai patriarhii din Constantinopol au dreptul să convoace sinoadele ecumenice. *„Prerogativa marelui preot roman este de a convoca Sinoadele Ecumenice, să le conducă și să le confirme"* (extras din învățăturile Conciliului Vatican II asupra Bisericii). Înlocuiți cuvântul „Roman" cu „Constantinopol" – și obținem ceea ce pretinde Fanarul astăzi.

Infailibil sau fără greșeală

În ceea ce privește al doilea element al doctrinei statutului pontifilor romani – infailibilitatea, mulți oameni înțelegand greșit aceasta dogmă catolică, ca și cum ar spune că papa este, în general, recunoscut ca fiind fără păcat. Nu este așa, este recunoscut doar că Papa nu se poate înșela dacă proclama declarații în domeniul dogmei sau al moralității ex cathedra. Iată textul *Infallibilitas* al dogmei catolice: *„Decidem că episcopul Romei, atunci când vorbește de la amvon, adică, atunci când își exercită funcțiile de pastor și învățător al tuturor creștinilor, prin autoritatea sa apostolică supremă, alege care doctrină de credință sau de comportament moral ar trebui să fie susținută de toată Biserica – în virtutea sprijinului divin promis de Sfântul Petru are aceeași infailibilitate în materie de credință și moralitate pe care Biserica ar trebui să o aibă, în conformitate cu voința Răscumpărătorului, atunci când se stabilește doctrina cu privire la credință sau comportament moral, astfel încât aceste decizii ale episcopului Romei să nu fie abolite printr-o decizie a Bisericii. Cine, Doamne ferește! -ar îndrăzni să se opună acestei decizii, să fie anatema".*
Da, deși Patriarhul Bartolomeu nu se declară infailibil (cu mai multă acuratețe – fără greșeală), cu toate acestea, același Sobor al Patriarhiei de Constantinopol, la 1-3 septembrie 2018, a luat decizia cu privire la posibilitatea celei de a doua căsătorii autorizate pentru preoți după văduvie, […]. Și totuși, el nu a fost oprit de

la lucrarea preoției și nu și-a pierde demnitatea.
Această rezoluție a Fanarului contrazice în mod direct cuvintele apostolului Pavel, care se repetă de mai multe ori: *„Prin urmare, este necesar ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure femei, cumpătat, veghetor, înțelept, cuviincios, iubitor de străini, destoinic să învețe.” (1 Timotei 3: 2); „Diaconii să fie bărbați ai unei singure femei, să-și chiverniseasc bine casele și pe copiii lor” (1 Tim. 3:12);*

„	Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce mai lipsesc și să aşezi preoţi prin cetăţi, precum ți-am rânduit.
	De este cineva fără de prihană, bărbat al unei femei, având fii credincioți, nu sub învinuire de desfrânare sau neascultători (Tit 1; 5,6).

A doua căsătorie încalcă deciziile Sinoadelor Ecumenice privind preoția. De exemplu, canonul 17 apostolic spune, în general, că este imposibil să se hirotonească bărbații căsătoriți la preoție de două ori: *„Oricine după botez a contractat două căsătorii sau a avut o concubină, nu poate fi episcop, preot sau diacon, nici nu poate să fie inclus în lista generală a ordinelor sfinte”.*
Cum se poate proclama o nouă normă canonică, care contrazice în mod direct Sfânta Scriptură și învățăturile Apostolilor și ale Sinoadelor Ecumenice? Doar cu încredere în „infailibilitatea” lui – Infallibilitas!

Și dacă acordam mai multă atenție învățăturilor Fanarului prin care numai el are dreptul de a convoca Sinoadele Ecumenice, vom vedea: ca în conformitate cu această învățătură, nu există practic nici o autoritate care să poată denunța erorile Patriarhului Constantinopolului. La urma urmei, dacă este o problemă de denunț a Prea Fericirii Sale într-un mod greșit, Înalta Sa Sfințenie nu va reuni pur și simplu un astfel de Sinod [pentru a-l judeca]. Ne aflăm în situația în care patriarhul Constantinopolului ni se descoperă a fi „adevărul final”.
Autoritatea oficială
După cum se poate vedea, papismul fanariot nu este deloc diferit de papismul clasic roman. Poate că nu a atins încă același grad de claritate care există în formulările catolicismului, dar geneza acestei doctrine evoluează.
Ce are în principiu periculos papismul? Și de ce este atât de ușor să cedezi tentației de a te supune Papei – Romei sau Fanarului? De ce se infiltrează spiritul papismului în Ortodoxie, sub ochii noștri?
Patriarhul Serghei (Stragorodsky), în timp ce era profesor la Academia Teologică din Sankt-Petersburg, s-a întrebat: *„Care este nevoia sufletului unui om occidental căruia îi răspunde papalitatea? Ce element psihologic dă viață și mișcare catolicismului?”* Protopopul Vsevolod Shpiller în articolul său: *„Dogma catolică a primatului papal în Biserică”* a Jurnalului Patriarhiei Moscovei din

1950, răspunde la această întrebare: *„Acum, cincizeci de ani, era deja clar că acest semn se afla în conștiința necesității și chiar a obligației unei autorități oficiale externe pentru Biserică, care a cunoscut o propagare extraordinară în Occident „.*

Comparați semnele de infailibilitate în catolicism și ortodoxie. Pentru latini, semnele sunt simple – este suficient ca papa să spună ceva ex cathedra. Și ortodocșii? Este necesar să se adune un Sinod Ecumenic, unele formulări vor fi discutate și adoptate, și va fi nevoie de timp (uneori secole), în care plinătatea Bisericii trebuie să accepte învățăturile acelui Sinod. Apoi, trebuie să se întâlnească următorul Sinod Ecumenic, care va recunoaște Sinodul Ecumenic anterior drept ecumenic. Toată plinătatea Bisericii trebuie să adopte un crez formulat sau o regulă morală. Și numai după aceea, va fi posibil să vorbim despre infailibilitatea a ceea ce a fost formulat. Este un proces dificil, dificil și lung!

Dumnezeu a înzestrat omul cu un dar mare și teribil: libertatea. Omul trebuie să ofere libertatea sa lui Dumnezeu: „Facă-Se Voia Ta”. Și este dificil! Vedeți, determinarea voinței lui Dumnezeu este uneori foarte dificilă …

„Şi să nu vă potriviţi cu acest veac, ci să vă schimbaţi prin înnoirea minţii, ca să deosebiţi care este voia lui Dumnezeu, ce este bun şi plăcut şi desăvârşit.”(Romani 12,2). „
„ Drept aceea, nu fiţi fără de minte, ci înţelegeţi care este voia Domnului”. (Efeseni 5: 17)

Este mult mai ușor să îți subordonezi libertatea față de orice autoritate externă: papei Romei, patriarhului Constantinopolului, oricui altcineva … – și să te eliberezi de orice responsabilitate. Astfel, în timpul profetului Samuel, israeliții au cerut ca lor să li se dea un împărat pământesc „ca și în cazul altor națiuni”, respingând puterea lui Dumnezeu asupra lor. Și s-a încheiat cu aceasta: *„Deci au strigat aceia: Ia-L! Ia-L! Răstigneşte-L! Pilat le-a zis: Să răstignesc pe Împăratul vostru? Arhiereii au răspuns: Nu avem împărat decât pe Cezarul”* (Ioan 19; 15).

Arhiepiscopul Vsevolod Shpiller scrie: *„învățătura catolică despre infailibilitatea papilor încalcă în mod esențial credința creștinului în puterea gingașă a Duhului Sfânt, care conduce viața Bisericii din interior, depășind în adâncimile sale luminoase, toată diversitatea experienței spirituale unice și integrale a Bisericii. Doctrina catolică a autorității infailibile a Papei respinge autoritatea interioară a Duhului Sfânt, prin stabilirea unei autorități externe formale, care ar trebui să fie subordonată pe tot parcursul, dezvoltării întregii vieți a Bisericii”.*

Ușa largă

Cu o precizie incredibilă, aceste cuvinte au fost îndeplinite de fostul mitropolit al Vinnitsei, Simeon (Shostatsky). Răspunzând la o întrebare privind „Consiliul unității“, el a spus într-o frază revelatoare: *„Dacă ne-am adresat deja Patriarhului Ecumenic, aceasta înseamnă că autoritatea de a conduce Consiliul îi aparține și*

că el ar trebui să ne dea o foaie de parcurs în care, ceea ce ar trebui să facem va fi clar înregistrat … „

Iată o substituire vizibilă: respingerea conducerii Duhului Sfânt și înlocuirea Lui cu autoritatea externă a Fanarului. Este dificil de a căuta voia lui Dumnezeu în această situație, chiar dacă este clar exprimată în Sfintele Scripturi și în canoanele Bisericii. Și este chiar mai greu de făcut dacă puterile în vigoare vădesc contrariul. Este mult mai ușor să se ascundă în spatele autorității externe a patriarhului „ecumenic" și să justifice trădarea Bisericii de către această autoritate.

Exemplul opus este Prea Fericitul Mitropolit Onufrie. Cât de ușor ar fi fost pentru el să fie de acord cu decizia Patriarhului Bartolomeu și cu avizul președintelui. Aproape sută la sută ar fi avut asigurată conducerea bisericii ucrainene [creată de Bartolomeu] și o viață liniștită. Dar el a preferat adevărul lui Dumnezeu, avantajelor cotidiene și politice. Ar fi fost ușor să transfere toate reproșurile, inclusiv cele ale propriei sale conștiințe, Patriarhului Bartolomeu, explicând, cum a făcut fostul mitropolit Simeon (Shostatsky) : Fanarul ar trebui să ne spună ce să facem.

„Ei (Patriarhia Constantinopolului – Ed.), *trebuie să ne ofere o foaie de parcurs indicând în mod clar ce trebuie să facem".* Fostul Mitropolit Simeon (Shostatsky)

Spiritul papismului este refuzul de a urma calea îngustă de a căuta adevărul lui Dumnezeu și de a-l îndeplini în contradicție cu toate elementele acestui secol. Este dorința de a transfera responsabilitatea pentru deciziile lor unei autorități externe și de a intra prin porțile vaste ale adevărului omenesc.

Astăzi, acest spirit pătrunde în Ortodoxie și reduce la tăcere Biserica în fata perversiunii Constantinopolului de la temelia doctrinei Bisericii. Este foarte greu să credem în „una catolică și apostolică biserică". Dar dacă adăugați „condus de Constantinopol", totul devine clar, simplu și ușor în același timp. Este necesar doar să-i încredințezi libertatea ta acestui „papa fanariot" tangibil și vizibil și nu va trebui să vă faceți griji cu privire la nimic altceva!

Într-adevăr, Domnul a învățat în mod diferit:

„Intraţi prin poarta cea strâmtă, că largă este poarta şi lată este calea care duce la pieire şi mulţi sunt cei care o află.
Şi strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt care o află.
Feriţi-vă de proorocii mincinoşi, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.
După roadele lor îi veţi cunoaşte. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini?" (Matei 7: 13-16).

Și în Ucraina, aceste fructe sunt deja evidente!

Andrey VLASOV: LE SILENCE DES EGLISES. COMMENT LE PAPISME ENTRE DANS L’ORTHODOXIE